

Acele veri minunate

Dragos Niculescu

Purtam un pantalon pînă aproape de genunchi.
Cu o mînă în buzunar, în alta ținînd un măr din care mușcam,
mai dînd cu piciorul unei pietre, mai repezindu-mi părul
într-o parte, mă plimbam pe străzile prafuite ale orașului.
Văd azi ca și ieri: aproape după fiecare colț de casă,
aproape la fiecare intersecție apărea taică-miu,
parcă era nebun, avea ochii dilatați, era îmbrăcat în niște
haine străine, care îi cădeau prost.

E drept că orașul era mai mult pustiu,
dar el părea că se ascunde de cineva, că e urmărit, avea ochii
dilatați, se trăgea pe după colțurile de zid ale imobilelor,
mă fluiera și pe urmă îmi vorbea tainic, uitîndu-se
în dreapta și în stînga (nu l-ați cunoscut pe tata,
el care era un om sobru, aproape taciturn, să se comporte
așa...): "E unul lîngă statuia din centru, stă pe jos
și construiește castele din nisip ud, apoi așează peste ele,
peste toate turnurile și anexele o cîrpă, o lasă puțin,
apoi scoate un chibrit și îi dă foc; cîrpa, puțin udă,
începe să ardă, sfîrșie întreaga construcție din toate
încheieturile, e formidabil, trebuie neapărat să te duci să vezi,
nici nu e departe de aici, dacă sînt vreo o sută de metri,
e formidabil!".

Băcanul și meșterul de la magazinul de reparat obiecte
din piele se țineau după mine la o oarecare distanță
suportabilă și îmi făceau semne disperate că nu e așa,
că ceea ce îmi spune tata s-a petrecut, într-adevăr,
cîndva, demult, a existat acel băiat cîndva,
dar că acum taică-miu bate cîmpii, la figurat, dar și
la propriu, degeaba. Încercau prin semne disperate să-mi
spună că de fapt taică-miu a și murit demult
și că nici eu nu sînt cel care cred eu acuma
că sînt, că în realitate, la această oră eu sînt un om matur,
aflat cine știe pe unde, desigur, în același oraș,
dar făcînd cine știe ce alt lucru decît acela care mi se pare
mie acum că îl fac.

Era o căldură cumplită, stăteam cu toții în bătaia directă
a soarelui, mai puțin taică-miu, care nu știu cum făcea
de se ținea tot timpul la umbră.

"Mama mă-tii de viață!", am spus, scuipînd zdravăn
în direcția aprozarului, și, mușcînd cu sete din măr,
am început să mă îndrept către un lac pe care-l știam eu,
în alt cartier, undeva, departe, înspre o pădure.

POEZII ONLINE

(Din volumul "Duminica poemului mut")